

Her hükümetin mirasının üzerine oturduğu bir «eski düzen» (ancient regime) vardır. Bu eski düzenin kötülüklerini sergileyerek ve onu aşağılayarak yeni bir tarihle meşruiyet aranır. Ne zamanki bir düzen aşağılanır, elinde ele geçirilecek bir hazinesi vardır. Hükümet olursa bile bu eski düzenin «ruh»u heran yeniden canlanıp hesap soracakmış gibi bir süre varlığını sürdürür. Eski düzenin el koyulan hazinesi değerli metal rezervi, toprak, madenleri, yollar, binalar, barajlar, fabrikalar olabilir. Rezervler doğrudan kullanılarak, diğerleri kiralanarak ya da satılarak hükümet harcaması için gerekli kaynak bulunabilir. Eğer yatırım yoksa, 2. TE'nden $B=kS$ olacağına göre hükümet harcaması olduğu gibi kâr olarak sermayedara geçecektir. Hükümet eski düzen zenginliklerini harcama yoluyla sermayedara aktarır.

Hükümetin hazinesinin diğer bir kaynağı da istila ya da kamulaştırma ya da diğer bir adla el koymayla ele geçirilen ganimetlerdir. Sermayedar böylece istila sırasında yapılan «hunharlıkar»dan «insan dışı» (ki «sermaye süreçlerinin dışında kalan»lar böyle nitelenir) muamelelerin sorumluluğundan muaf, kirlenmeden hükümet aracılığıyla, hükümet harcama yaptıkça bu ganimetleri olduğu gibi eline geçirir. Öfke hükümete yönelir, insanlık dolu, kötü muameleden haz etmeyen, kibar konumundaki «sermaye» ise zeytinyağı gibi suyun üzerine çıkar.

Türkali Mah., Beşiktaş, Kasım 2004